פאה
פרק ב

מ"ח

א) **קצרוה לסטים חציה, וקצר הוא חציה**, היינו שקצרוה לסטים חציה הראשון של השדה, ואח"כ, קצר בעל השדה חציה השני, נותן פאה ממה שקצר, היינו דנותן הבעל השדה פאה מהחצי שהוא עצמו קצר על אותה חצי, אבל לא על מה שקצרו הלסטים, משום דהחצי שקצרו הלסטים, לא חל על אותה קציר דין פאה, רק על החצי שקצר הבעל השדה חל דין פאה, לפיכך, אינו מפריש פאה אלא מהחצי שקצר הבעל השדה על אותה חצי.

ב) **קצר חציה, ומכר חציה**, היינו שהבעל השדה קצר חציה הראשון, ואח"כ מכר חציה השני, והלוקח קצר חציה השני, הלוקח נותן פאה לכל, היינו משום דשני החציים נקצרו בקצירת הבעלים, ושפיר חייב כל השדה בפאה, והא דרק הלוקח נותן פאה לכל השדה, היינו משום שחובת הפאה של מה שקצר הראשון, נשאר בזה החצי שקנה הלוקח, והוי כאילו לא מכר לו אלא מה שישאר בשדה לאחר שיוציא ממנה הפאה שראוי להוציא מאותה שדה, ואין הלוקח יכול לטעון שקנה החצי השני בלי החיוב פאה השייך לחצי הראשון .[א]

ג) **קצר חציה, והקדיש חציה**, היינו שהבעל השדה קצר חציה הראשון, ואח"כ הקדיש חציה השני, הפודה מיד הגזבר, הוא מוציא מן החצי שפדה הפאה הראויה לשדה כולה, מאותה טעם שהלוקח נותן פאה לכל, כנ"ל באות ב', ע"ש.

[א] אולם היינו רק משום שהראשון כבר קצר החצי הראשון קודם שמכר החצי השני ללוקח. אבל אם מכר חציה, ורק אח"כ קצר חציה, כל אחד נותן פאה לעצמו, דהקצירה נעשה אחרי שהשדה כבר מחולקת לב' בעלים נפרדים, דכל אחד נותן פאה לעצמו, אע"ג דאין דבר מפסיק באמצע השדה, כמבואר בפ"ג מ"ה, ע"ש. ואם המוכר רק התחיל לקצור חציה, ומכר חציה השני, ואח"כ השלים קצירת חציה, המוכר נותן פאה לכל, דבזה יכול הלוקח לטעון, שלא קנה החצי השני על דעת להפריש פאה, ורק בקצר כל החצי הראשון, ואח"כ מכר החצי השני (כציור משנתינו), בזה הוא דאמרי' דהלוקח נותן פאה לכל, דבזה אינו יכול לטעון כלום.